

Sygn. akt V W 7657/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Anna Walenciak

Protokolant: Paulina Suchenek

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2016 r. 20 kwietnia 2016 r. na rozprawie

sprawy przeciwko **J. C.** s. J. i C. z domu S. ur. (...) w Ł.,

obwinionego o to, że:

w dniu 25 listopada 2015r. około godziny 13:20 w W. na drodze publicznej na Pl. Z., naruszył zasady przewidziane w § 97 ust. 1 RMioSWiA w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki M. o nr rej. (...) wykonał manewr skrętu w lewo w kierunku ul. (...) wjechał za sygnalizator S-3 podczas nadawanego czerwonego sygnału świetlnego,

to jest o wykroczenie z art. 92 § 1 KW w zw. z § 97 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r.

orzeka:

I. obwinionego J. C. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia z art. 92 § 1 kw w zw. z § 97 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r i za to na podstawie art. 92 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 300 (trzysta) złotych,

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania.

Sygn. akt V W 7657/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 listopada 2015 r. J. C. około godziny 13:20 w W. na drodze publicznej na Pl. Z., naruszył zasady przewidziane w § 97 ust. Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dn. 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych, w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki M. o nr rej. (...) wykonując manewr skrętu w lewo w kierunku ul. (...) wjechał za sygnalizator S-3 podczas nadawanego czerwonego sygnału świetlnego. W chwili pojawienia się czerwonego sygnału świetlnego na sygnalizatorze, znajdującym się ok. 10 metrów od skrzyżowania, zamiast zahamować i zatrzymać się, J. C. przyspieszył i przejechał.

Naruszenie przepisów ruchu drogowego przez J. C. ujawnił funkcjonariusz Policji A. B., który pełnił w tym czasie służbę radiowozem oznakowanym w W. w rejonie Placu (...) i widział zachowanie J. C.. Funkcjonariusz Policji podjął interwencję wobec J. C. i nałożył na niego mandat karny kredytowany w wysokości 500 złotych. J. C. skorzystał z

przysługującego mu prawa i nie przyjął mandatu karnego kredytowanego, wskazując, że funkcjonariusze nie nagrali wykroczenia.

J. C. 61 lat. Jest stanu wolnego, nie ma małoletnich dzieci na utrzymaniu. Prowadzi działalność gospodarczą, uzyskuje dochody w wysokości 2000 – 3000 zł., był karany za wykroczenia k. 13, otrzymał dyplom od Krajowego Centrum (...) Ruchu Drogowego w W. za popularyzację bezpieczeństwa w ruchu drogowym, poczytalność i zdrowie psychiczne obwinionego nie budzą wątpliwości.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień obwinionego J. C. (k. 30-31 e-protokół rozprawy z dnia 17.03.2016 r. i k. 6-7), zeznań świadka A. B. (k. 4-5, k. 31-32 e-protokół rozprawy z dnia 17.03.2016 r.), notatki urzędowej /k. 1, wykazu z systemu rejestrów k. 8-11, danych o karalności za wykroczenia k. 13.

Sąd zważył, co następuje:

Obwiniony J. C. (k. 30-31 e-protokół rozprawy z dnia 17.03.2016 r. i k. 6-7) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. Obwiniony wyjaśnił, że gdy wykonywał manewr, to mogło zapalić się żółte światło, wskazał, że skręcił w lewo i zjechał z ronda na zielonym świetle. Obwiniony wskazał, że nie ma w sprawie dowodu wykroczenia, że to tylko słowa i nie zostało mu nic przedstawione na kamerze. Sąd uznał za niewiarygodne wyjaśnienia obwinionego w zakresie w jakim obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia oraz w zakresie w jakim obwiniony wskazał, że jechał na świetle zielonym i że kiedy wykonywał manewr to mogło zmienić się na żółte. W tym zakresie wyjaśnienia obwinionego pozostają w sprzeczności z wiarygodnymi zeznaniami naocznego świadka – funkcjonariusza Policji, który miał odpowiednie warunki do precyzyjnego zaobserwowania sposobu jazdy obwinionego oraz zmieniających się sygnałów świetlnych, w tym momentu zapalenia się światła czerwonego na sygnalizatorze. Obwiniony ponadto okazał legitymację prasową działacza społecznego i dyplom wydany przez Krajowe Centrum (...) Ruchu Drogowego w W. za popularyzację bezpieczeństwa w ruchu drogowym, te dane przedstawione przez obwinionego Sąd uznał za wiarygodne i świadczące o pozytywnym angażowaniu się przez obwinionego w popularyzację bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Oceniając zeznania świadka A. B. (k. 4-5, k. 31-32 e-protokół rozprawy z dnia 17.03.2016 r.) Sąd uznał je w całości za wiarygodne i spójne. Świadek jest osobą dla obwinionego obcą, zrelacjonował on jedynie okoliczności dotyczące służby i opisał czynności przez siebie podejmowane oraz zaobserwowane zachowanie obwinionego. Między innymi świadek zrelacjonował, że obwiniony w sytuacji zapalenia się czerwonego światła zamiast zatrzymać się, przyspieszył aby przejechać „zamiast hamulca pan wcisnął gaz” k. 31 oraz że po zatrzymaniu obwiniony nie negował wykroczenia, tylko wskazywał, czy „macie to nagrane?”. Sąd stwierdził brak podstaw do kwestionowania wartości dowodowej w/w zeznań. Świadek jest osobą obcą dla obwinionego, widział zachowanie obwinionego i popełnionego przez obwinionego wykroczenie. Sąd stwierdził brak jakichkolwiek okoliczności, które wskazywałyby na chęć pomówienia obwinionego o popełnienie czynu zabronionego. Zeznania świadka są konsekwentne, szczegółowe i logiczne.

Wiarygodny dowód w sprawie stanowiły ponadto ujawnione na rozprawie dokumenty, ich treści nie budziły wątpliwości co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy ani nie były kwestionowane przez strony. Dane o karalności k. 13 obrazują, że obwiniony był uprzednio karany za wykroczenia drogowe.

J. C. oskarżyciel publiczny Wydział Ruchu Drogowego Komendy Stołecznej Policji zarzucił popełnienie czynu określonego w art. 92 § 1 kw. W myśl tego przepisu, odpowiedzialności za wykroczenie odpowiada ten, kto nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego. Znaki i sygnały obowiązujące w ruchu drogowym, ich znaczenie i zakres obowiązywania określa Rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. z 2002 r., Nr 170 poz. 1393 ze zm.). Zgodnie z § 97 ust. 1 w/ w rozporządzenia sygnały świetlne nadawane przez sygnalizator kierunkowy S-3 dotyczą kierujących jadących w kierunkach wskazanych strzałką. Sygnał czerwony zaś oznacza zakaz wjazdu za sygnalizator.

Wiarygodne zeznania naocznego świadka funkcjonariusza Policji w niniejszej sprawie jednoznacznie wykazują, że obwiniony kierując samochodem naruszył zasady przewidziane w § 97 ust. Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dn. 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych, w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki M. o nr rej. (...) wykonując manewr skrętu w lewo w kierunku ul. (...) wjechał za sygnalizator S-3 podczas nadawanego czerwonego sygnału świetlnego. Tym samym obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia określonego w art. 92 § 1 kw w zw. z § 97 ust. Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dn. 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych.

Przechodząc do rozważań w kwestii strony podmiotowej zarzuconego wykroczenia, całość okoliczności sprawy pozwoliła na przyjęcie, że obwiniony działał umyślnie. Jako osoba dorosła, uprzednio przeszkolona jako kierowca w zakresie podstawowych przeciw przepisów z zakresu ruchu drogowego, zdawał sobie sprawę z obowiązku stosowania się do sygnałów świetlnych. Zgodnie z art. 6 § 1 kw wykroczenie umyślne zachodzi wtedy, gdy sprawca ma zamiar popełnienia czynu zabronionego, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi. Obwiniony zaś mając obowiązek stosować się do zmieniających się sygnałów świetlnych, a także obserwować je w sposób dostateczny, w momencie wyświetlania się czerwonego sygnału świetlnego dla jego kierunku ruchu, zamiast zahamować i zatrzymać się, przyspieszył, aby przejechać na czerwonym świetle.

Wymierzając karę obwinionemu, Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 § 1 i 2 kw, oceniając zwłaszcza stopień społecznej szkodliwości czynu, który w ocenie Sądu jest wysoki, bowiem kierujący niestosujący się do podstawowych zasad w ruchu drogowym, takich jak obowiązek powstrzymania się od wjazdu za sygnalizator przy wyświetlanym sygnale czerwonym, rażąco narusza prawo o ruchu drogowym, zwłaszcza biorąc pod uwagę okoliczność, że jak wynika z zeznań naocznego świadka funkcjonariusza Policji obwiniony zamiast zatrzymać się, przyspieszył aby przejechać jak wskazał świadek k. 3: „zamiast hamulca pan wcisnął gaz”. Sąd orzekając o karze miał na względzie także cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele, jakie ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego. Jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował pozytywne angażowanie się przez obwinionego w popularyzację bezpieczeństwa w ruchu drogowym, za co został uhonorowany dyplomem Krajowego Centrum (...) Ruchu Drogowego w W.. Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował uprzednią karalność obwinionego za wykroczenia drogowe k. 13. Odnosząc powyższe dyrektywy wymiaru kary do ustalonych okoliczności popełnienia wykroczenia przez obwinionego i stopnia szkodliwości społecznej tego wykroczenia, Sąd ocenił, że karą adekwatną jest dla obwinionego kara grzywny w wysokości 300 złotych. W ocenie Sądu orzeczona kara będzie dla obwinionego dostatecznie dolegliwa za popełnione wykroczenie, a także wystarczająca, by skłoniła obwinionego do zwiększonej ostrożności oraz refleksji nad prawidłowością wykonywania obowiązków określonych w ustawie Prawo o ruchu drogowym w zakresie sygnałów świetlnych.

Orzeczenie o zryczałtowanych wydatkach postępowania w pkt II wyroku Sąd wydał na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia. Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki w wysokości 100 złotych i opłatę 30 złotych od orzeczonej kary grzywny.